

28. Setembre 1931

1

Estimada Mercè: t'he de repetir les gràcies pel vostre
peix. És massa bona persona i no em corre que em
tractin així perquè em malavoso. Aquests vostres peixos
encara m'agraden més que els altres; no vots i no
s'han de fins a quin punt el peix és el meu
color. Ara, que no em puc permetre de tenir
manies, m'he resignat, però abans, no havia
volgut mai anar vestit de cap altre color. Passejar
per l'herida una tarda de boira, amb un alce gris,
un haret gris, uns grans grisos, una corbata
suïssa, re-t-à-cí una cosa que s'assemblava
a la benaventurança. Quan em vori els vostres
peixos, evocaré aquells temps.

- Veig que coneixes aquella Mercè molt mi-
llor que jo. No caldria, doncs, que t'expliqués,
i sobt' explicare' com la veig conèixer.

Va ser el dimecres a la nit que vaig veure-me. M'havien
desitjat veure-me a veure el cine, i estava tot
content. Quan ja la cosa feia estona que havia
començat, i tot estava fosc, vam sentir un gran so-
nori de cadenes i de veus darrera nostre. Feres
Ten i pel que he sentit després també heis
la primera sortida després de la 'reclusió' en que
P. havia tornat després de la mort del Ten Pare.
de, Naves, no tenia idea de tot això, i no
vaig pensar que era una noia que arribava
Tan, i heia sortit i no em deixava ni veure en
van amb els stars hams. ~~En aquell~~ Mas
de perdonar-me, i alic molt avorçit. Però
si v'he de seguir parlant d'aquella noia, cal
dir que m'avorçien molt sovint, i que
em perdonis moltes vegades.
Acabada la sessió, ens vam trobar a l'ascensor

27-IX-37

(18)

tan, en Camerac i jo. En venir a casa, ja em va ser estrany que una noia amb un tal porat de tendresa pogués fer tant soroll. Em semblava que va ser aquell moment al ascensor que em vaig adonar-me de la seva existència, i m'hi vaig clinar a veure que data de d'aquella mateixa moment la meua... el men... el men el que veus més. Jo, si des, no vaig donar-me'n compte, però ara m'ho revela l'estranya claudat amb què el recordo. perquè no l'he oblidat, com he oblidat la primera visió de l'altre sent? És una història que no m'ha hagut un dia de l'assistat, però que m'agrada molt bé poder dir que heu llavors que desapareix la sageta.

En dir-me aquell vestit negre, amb una llista amb tres botons grossos, que m'estava molt bé. En arribar al replà del nostre pis en Camerac veia, pensant en les nostres respectives cambres.

* - 4 - 12 - 24.

to vaig respondre.

- som tres. - i $3 \times 4 = 12$, i $12 = 24$.

Una batreia, però que si com si encara la sen-
tís.

Per un altre dia ja continuare. Per castigar la
tera cogueteria si embolicent el que t'he escrit.

Perquè, cal que t'ho digui, la tera danera costa
si dijna de la mateixa Ni non de rendlar.

De manera que els que t'estimen, és perquè et
consideu poc? Vaja! Digues si això no és poro

car-me. Pel que t'he dit abans pots veure que
almenys jo, no t'he estimat hinc que t'he

conecut. Abans no t'estimava per mi saire, i si

na t'estimo una mica és perquè et conec
no se si per o molt, però aridentment més
que llavors.

27-IX-37 (26)

També és pot amb molta trapa tot el capital de la sentimentalitat. Com que soc complacent et diré el que vols que et digui, - que, d'altra banda, és la veritat.

No és cert que ~~defecti~~ tu siguis sentimental en el sentit del sentimentalisme que jo defato. Tampoc ho són ni Chopin, ni Methoven, ni aquell altre sr. Els sentiments autèntics són un do de Déu i només els humans poden menysprear-los. Al contrari, com més sensible és una persona, més pot interessar-me. Però per sentimentalisme jo volia entendre aquella ironia halsa, beta de multiplicacions i de sentiments còmodament fixats i aïllats. Els sentiments sincers i la manca sensibilitat mereixen tots els meus respectes, i fins diré

25-IX-37 (3)

que tenen tota la meua simpatia. Però els suïssos
se recepta i a base d'ingredients no naturals
si no, podriem dir, quasi nous, els deixo per
paladar més de parats que el men.

I ara arribo al cimble de la feva coguetaria.
Així sí que m'hauria de donar aclariments,
perquè no puc acabar d'entendre. No hauria dit
mai que la bondat pot diferir en les senye
retes i en els nois, i no tenia tampoc cap
idea d'haver fet de coleòpter. M'has de
dir a què et refereixes. Les úniques vegades
que he estat a punt d'enamorar-me han
estat; el darrer any de carrera, d'una noia
que ara és la Doctora Júlia Corominas, i
el primer passat, aquell episodi magatz, sense

25-IX-37 (SB)

consequències, i en certa manera històric, de la
Comme Oliver. Si en un ni en l'altre cas, sem
sembla que per la papallona. És clar que això
s'ha sempre sense pensar, i, en definitiva, una
veia sempre impulsa la nostra actitud amb més
clarividència que nosaltres mateixos.

Adés. Escric al Joan i no li guardis mai
volença. Ja li vaig penar una mica el
pèl en la meua carta, i potser seria excessiu
que tu també li pessis malacasa.

Adés, repora força, menja, i dorm.

Màrius

25-IX-32

4